

ပြည်ထောင်စု

ပြည့်နှစ်

ချစ်သူထားခဲ့တဲ့နေ့ရဲ့များ

ပျော်တတ်ခြင်းဆိုတာ
ကျန်းမာခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလား။
ကျန်းမာချင်ပါသလား!!
တစ်နေ့တစ်ခါလောက်တော့
ပျော်အောင်နေသင့်တာပေါ့။

အခန်း(၁)

သူတို့ သုံးယောက် တစ်ခုပြောချင်နေပုံရပါသည်။ သူတို့ သုံးယောက်ဆိုသည် မှာ ကျော်စိန်မြင့်၊ လေးမောင်နှင့် သိန်းမြင့်ဝင်းတို့ ဖြစ်သည်။ သည် သူငယ်ချင်းသုံးဦးက တက္ကသိုလ်မတက်ခင် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ပေါင်းလာခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်တွင် အဓိကယူသော ဘာသာရပ်ချင်း မတူသော်လည်း ဘွဲ့ရတာချင်းကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဘွဲ့ရပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ MICT PARK တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ‘အိုင်တီ’ နည်းပညာရပ်သင်တန်းကို တက်ရောက်တာလည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပေါင်းလာကြသဖြင့် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် ‘အထာ’ သိသည် ဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။ ယခုလည်း သူတို့ သုံးဦးအဖို့ သူ

တို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုထူးခြားနေတာမျိုး တွေ့ကြုံရဖြင့် သင်တန်းမတက်သေးဘဲ ကင်တင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ရဲမင်းကို မေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

"မင်းတို့ သုံးယောက်က မှာ ထားတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကိုတောင်မသောက်နိုင်ဘဲ ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေတာ ဘာလဲ၊ မင်းတို့ ရဲ့ အစ်မ၊ နှစ်မ၊ ကြီးဒေါ်အပျိုကြီးတွေနဲ့ နေရာချဖို့ အကဲခတ်နေတာလား၊ ဒါ ဆိုရင်တော့ ငါက ငြင်းရလိမ့်မယ်၊ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မပြည့်သေးလို့ မစွဲတဲ့ မင်းတို့ ရဲ့ ဟာတွေ မယူပါရစေနဲ့ဦး"

ရဲမင်းစကားကြောင့် လေးမောင်က မနှစ်မြို့သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

"ဟေ့ကောင် . . . ရဲမင်း၊ မင်းစိတ်ထဲထင်ကာတွေးပြီး လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းကို ငါတို့ မေးစရာရှိလို့ "

"ဟုတ်တယ် . . . ရဲမင်း၊ ဒီမေးခွန်းကို မေးကိုမေးမှ ဖြစ်တော့မယ်"

"လေးမောင်နဲ့ ကျော်စိန်မြင့်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ရဲမင်း၊ မင်းကိုငါတို့ တော့ နားမလည်တော့ဘူး"

သိန်းမြင့်ဝင်းက သက်ပြင်းတွေ မှုတ်ထုတ်လို့ နေသည်။

"နေစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်းတို့ က ငါ့ကို နားမလည်သလို ငါကလည်း မင်းတို့ သုံးယောက် ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲဆိုတာ နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘာတွေလဲကွာ"

ရဲမင်းက သူငယ်ချင်းသုံးဦးကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မှာ ထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံသောက်ချလိုက်သည်။

"ကျော်စိန်မြင့် ... ရဲမင်းကို မင်းပဲ မေးတော့"

သိန်းမြင့်ဝင်းက ကျော်စိန်မြင့်အား မေးမြန်းဖို့ စကားဆိုခိုင်းလိုက်သည်။ ။

"ရဲမင်း... မင်းက ငါတို့ နဲ့ ဟိုးကတည်းက ပေါင်းလာတာ၊ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ကော မင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ၊ စာကြိုးစားတယ်၊ အပြင်စာတွေ ဖတ်တယ်၊ ငါတို့က ကျောင်းသားဘဝမှာ နောက်ပြောင်တာမျိုးရှိခဲ့သလောက် မင်းက မင်းဖာသာမင်း စာကြည့်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်နဲ့ ၊ အခု ငါတို့ သုံးယောက် သတိထားမိတာက မင်းရဲ့ အပြုအမူတွေက ထူးခြားနေသလိုပဲ"

"ဟ... ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ"

ထိုအခါ လေးမောင်က ...

"ထူးခြားတာပေါ့ကွ၊ ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေလာတဲ့ မင်းဟာ နောက်တတ်ပြောင်တတ် ကျီစားတတ်လာတယ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ လည်း ငါတို့ သိရလောက် မင်း နောက်တာပြောင်တာတွေ ကြားရတယ်၊ အဲဒါတင်မက အခု ဒီသင်တန်းတက်တော့လည်း ဟိုလူ့ကိုစ၊ ဒီလူ့ကိုစနဲ့ မင်းဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ"

"လေးမောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ် ရဲမင်း၊ တစ်နေ့က ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဗယာကြော်လှည့်ရောင်းတဲ့ မာမွတ်က သူ့ကိုခါးတို့ ရင် ယောင်တတ်တယ်၊ အဲဒါကို မင်းက ဗယာကြော်ဝယ်စားရင်း သူ့ခါးကိုတို့ ပြီး စတာ ဟိုက ယောင်ပြီး ကြော်ထားတဲ့ ဗယာကြော်တွေ လွှင့်ပစ်၊ ဗယာကြော်တဲ့ ဆီပူအိုးမှောက်ကျနဲ့ မာမွတ်တစ်ယောက် ကံကောင်းလို့ ဆီပူမလောင်တာ၊ မင်းတောင် ဗယာကြော်တွေ မှောက်ကုန်လို့ လျော်လိုက်ရတယ်လေ၊ အဲဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ရဲမင်းက သိန်းမြင့်ဝင်းစကားအဆုံးမှာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

"အဲဒီလို ယောင်တတ်တဲ့ သူတွေကို နောက်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့ က ယောင်လို့ တစ်ခုခုလုပ်တာက သူတို့ မှာ ရှိတဲ့ တင်းကျပ်နေတဲ့ အကြော အခြင်တွေကို ပြေစေတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်ပါ"

"ကဲ... ထားပါတော့ကွာ။ ဒါတင်မက မင်းကျီစားတာတွေက အများကြီးပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဘွဲ့ရပြီးမှ ပြောင်းလဲလာတာလဲ၊ အဲဒါကို ငါတို့ အသိချင်ဆုံးပဲ"

ကျော်စိန်မြင့်က ရဲမင်းအား ထပ်မေးပြန်ပါသည် ။ ရဲမင်းက ဘာစကားမှ မဆိုဘဲ လက်ဖက်ရည်ကို ကုန်အောင် သောက်လိုက်သည် ။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသောအခါမှ ...

"လောကကြီးမှာ အမြဲတမ်း နေရိုးနေစဉ်အတိုင်း လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း နေရရင် ပျင်းစရာကြီးပါကွာ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကြီးအတိုင်း နေလာခဲ့ရင်း ဘွဲ့သာရလာတယ်၊ ဘဝကြီးက ဒီအတိုင်းသွားရင် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ဒီအတိုင်းပြီးသွားရင် ပျင်းစရာကြီးပါကွာ၊ ဒါကြောင့် ပျော်အောင် မပျင်းအောင် နေမယ်ဆိုပြီး ပျော်စရာကိုရှာတော့ ငွေကုန်ကြေးကျမကုန်မယ့် ပျော်စရာနည်းလမ်းတွေကို တွေ့လာတယ်၊ လူတစ်ဖက်သား ဒုက္ခမရောက်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး လူတွေကို နောက်ပြောင်မိသွားတာ၊ 'ကျန်းမာချမ်းသာ နည်းပေါင်းတစ်ရာ' စာအုပ်ကိုရေးတဲ့ ဒေါက်တာ ဒေးဗစ်နီဗင်က ပြောတယ်၊ အသက်ရှည်ချင်ရင် ပျော်အောင်နေပြီး ကျီစားတတ်ရတယ်တဲ့ ၊ ဒါကြောင့်ပါ"

"အေးပေါ့လေ... မင်းနောက်ပြောင်ကျီစားမှုဟာ ခံရတဲ့ သူနဲ့ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ လို့ ပဲ ငါတို့ ပြောရတော့မှာ ပေါ့"

လေးမောင်ပြောစကားကို ရဲမင်းက ဘာမှ ပြန်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ M ICT PARK အဆောက်အဦတွေကိုသာ ကင်တင်းထဲကနေ ကြည့်နေမိပါ

တော့သည်။ ။

တချို့က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရဲ့ ။
သူများကို ဘယ်တုန်းကမှ နုကွမပေးပါ။
တချို့က ကိုယ့်ပျော်ရွှင်မှုအတွက်
သူတစ်ပါးအရှက်ရတာကို
သဘောတွေ့! မနောတွေ့ နေလေရဲ့ ။
အို! ... ဘုရားသခင်!!!
လောကကြီးထဲမှာ
အဲဒီလို လူစားတွေ
ဘယ်လောက်တောင် ရှိသလဲမသိ။

အခန်း (၂)

သည် နေ့သင်တန်းကိုသာ လာရသည် ကံကမကောင်း။ ကားကမျဉ်း
ဝါကို ဖြတ်မောင်းလို့ ဆိုပြီး ယာဉ်ထိန်းရဲက ယာဉ်မောင်းလိုင်စင် သိမ်း
သွားသည် ။ ကံမကောင်းတာက ကားမောင်းပြီး ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်
သိမ်းရုံတင် မဟုတ်သေးပါ။ အိမ်ကနေ သင်တန်းကို ထွက်လာကတည်း
က ဖြစ်သည် ။ သင်တန်းပြီးချိန်မှာ ဝယ်စရာရှိတာလေးတွေဝယ်ဖို့ Shop

ping ထွက်ဖို့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးတင်ထွဋ်ဇော်ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းမည်ဆို ကာမှ ဖခင်ဖြစ်သူက မနက်အစောကြီးကတည်းက အလုပ်တွေရှိသဖြင့် ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်သွားသဖြင့် ပိုက်ဆံမရလိုက်။ မိခင်ဒေါ်နုနုမေဆီ တောင်းမည်ကြံပါသေးသည် ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က မုန့်ဖိုးငွေ ငါးသောင်းပေးထားသဖြင့် ထပ်မတောင်းရဲ။ တောင်းပါက ဆိုဆုံးမသော စကားလုံးများ နှင့် သာဓကဆောင်သော အကြောင်းအရာများကို ထပ်တလဲလဲကြားရဦးမှာ ဖြစ်သဖြင့် ကြည်စင်ရွန်းတစ်ယောက် နားညည်းမခံနိုင်သဖြင့် မတောင်းခဲ့။

ကြည်စင်ရွန်းက ကားကို သင်တန်းကျောင်းသားများ ၏ ကားများ ရပ်ထားသော နေရာတွင် လွတ်နေသော နေရာကိုရှာပြီး ကားကိုရပ်လိုက်သည် ။ အရင်ဆုံး သင်တန်းစာသင်ခန်းထဲသို့ မသွားသေးဘဲ ကင်တင်းသို့ အရင်သွားတာ ကောင်းမည်ဆိုပြီး လာခဲ့သည် ။

သစ်ပင်ငယ်များ အုပ်ဆိုင်းနေပြီး စီတန်းစွာ စိုက်ထားသောနေရာ နားသို့အရောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားသည် ။

သူမအဖို့ အံ့အားသင့်မည်ဆိုလည်း သင့်လောက်သည် ။ သူမ၏ ရှေ့တည့်တည့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ငွေငါးထောင်ကျပ်တန်တစ်ရွက်က လမ်းပေါ်တွင် ကျနေလို့ ပဲ ဖြစ်သည် ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကြည်စင်ရွန်း အကဲခတ်တော့ မည်သူမှ မရှိ။ မည်သူကျကျန်ခဲ့သလဲ မသိသော သူမမြင်တွေ့နေရသည့် ငွေငါးထောင်တန် တစ်ရွက်သည် သူမနှင့် ထိုက်လို့ ရတာပဲဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး ပိုက်ဆံကို ကုန်းကောက်လိုက်သည် ။

သို့သော် ပိုက်ဆံက သူမလက်ထဲမရောက်လာဘဲ နောက်သို့လွင့်သွား

သဖြင့် သူမပြေးကောက်ပြန်သည်။ စောစောကအတိုင်း ပိုက်ဆံက နောက်သို့လွင့်နေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကောက်ပြန်သည်။ ပိုက်ဆံက စောစောကအတိုင်းပင် နောက်သို့လွင့်နေသဖြင့် ကောက်မည်ဟု ထပ်မံပြုလုပ်စဉ်မှာ . . .

"ဒီတစ်ခါ ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါဦး ရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလောက်နဲ့ ရပ်ရင်တော့ ဘာမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား"

မထင်မှတ်ဘဲ သစ်ပင်တွေ နောက်ကွယ်ကနေ အသံကြားရသဖြင့် ပိုက်ဆံကောက်ယူမည့် ကြည်စင်ရွန်းက သစ်ပင်တွေဖက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အပ်ချည်ကြိုးနက်တွဲလောင်းနှင့် ငွေငါးထောင်တန်ကို လက်ကိုင်ထားသော သင်တန်းသားတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည်စင်ရွန်းကိုကြည့်ပြီး ထိုသင်တန်းသားက ထပ်မံရပ်နေပြန်သဖြင့် စောစောက ကိစ္စကို ရှက်လည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်နေသောစိတ်တွေက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို စောစောက မြင်ကွင်းကို မည်သူတွေများ မြင်သွားလေသလဲလို့။ မြင်လို့ ကတော့ အရှက်လုံးလုံးကွဲပြီ ဖြစ်သည်။

"ဒီမှာ ရှင့်ရဲ့ အပြုအမူက အောက်တန်းကျလှသည်လား၊ လူတစ်ဖက်သား အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းအောင် မနောက်ပြောင်သင့်ဘူး၊ ပြီးတော့ ပြောရရင် ဟောဒီလို နေရာမျိုးမှာ ဒါမျိုးမလုပ်သင့်ဘူး၊ ရှင့်အပြုအမူက ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေသလို ဖြစ်နေတယ်"

ကြည်စင်ရွန်း၏ လေသံတွေက ပြင်းထန်သွားသည် ဆိုကာ ပြောနေသော သူမကိုယ်တိုင် သတိမထားမိတော့ပါ။

"ခင်ဗျား . . . ရှက်ရမ်းမရမ်းပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ဒီငွေငါးထောင်တန် တစ်ရွက်နဲ့ လူတွေ လောဘရှိလား၊ မရှိလား စမ်းသပ်နေတာဗျ၊ ဪ . .

. လူတွေ . . . လူတွေ "

"လူတွေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီမှာ ရှင်သိဖို့ က လူတိုင်း လောဘရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်မှတ်ထား၊ ကျွန်မနေရာမှာ ရှင်ဆိုလည်း ဒီလိုပဲ နေမှာ ပဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့ဦးမယ် . . . တောက်!"

ကြည်စင်ရွန်းက ဒေါသတကြီး 'တောက်' ခေါက်ပြောဆိုရင်း ထွက်သွားပါသည်။ ။

ငွေငါးထောင်တန်လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ရဲမင်းကတော့ သူနောက်လိုက်တာ အနောက်ခံရသည့် အမျိုးသမီးတော်တော်ဒေါသထွက်သွားတာပဲဟု တွေးရင်းသာ သူ့လုပ်ရပ်အတွက် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိပါသည်။ ။

ကင်တင်းထဲမှာ စကားသံတွေက ဆူညံနေပေမယ့် ထိုအသံတွေက ကြည်စင်ရွန်းနားထဲကို မရောက်ပါ။ ဒေါသစိတ်က ကင်တင်းရောက်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့တာတောင်မှ မပြေသေးပါ။ သက်သက်မဲ့ လူတစ်ဖက်သားကို အရှက်ရအောင် လုပ်သည့် သူအား တွေ့လို့ ကတော့ ပညာပေးရုံမက စကားလုံး ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွေနှင့် ပြောပစ်မည်ဟု ကြိမ်းဝါးမိသည်။ ။ သည် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းမသုံးဦးဖြစ်သော မေအေးဝင်း၊ ခင်သန်းနွယ်နှင့် သန်းသန်းဆင့်တို့ ကလည်း လုံးဝအစာမကြေပါ။

"နောက်တာတော့ နောက်တာပေါ့ ကြည်စင်ရွန်းရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါမျိုးက ဘေးလူတွေမြင်ရင် အထူးသဖြင့် အခုငါတို့ အခန်းထဲက ဝတ်တုတ်တို့ အုပ်စုမမြင်လို့ ၊ တော်ကြာ . . . ဒင်းတို့ ပါးစပ်နဲ့ MICT PARK တစ်ခုလုံး လိုက်လွှင့်ရုံမက အင်တာနက်ပါတင်ရင် ပြီးပြီ"

"မေအေးဝင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဟိုတလောက ငါကင်တင်းမှာ

အသုပ်စားတာ အရသာမတွေ့လို့ နှစ်ခါလောက်ပြင်ခိုင်းတာကို အဲဒီဝတု
တိက ဘေးနားကဝိုင်းမှာ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အတန်းထဲမှာ
မပြောဘဲ ရပ်ကွက်ထဲရောက်မှ ပြောလို့ အဲဒီသတင်းက ငဲ့အိမ်ပြန်ပေါ
က်ကြားတာ ရယ်ပါလေရောဟာ၊ ဒီကောင်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေရတာ
မလွယ်ဘူး။"

ခင်သန်းနွယ်ကလည်း သူ့ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်ပြောဆိုနေတာ ကြည်
စင်ရွှန်းတစ်ယောက် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ။ ပြောနေသော အကြောင်းအ
ရာက လမ်းကြောင်းလွဲနေလို့ ဖြစ်သည်။ ။

"တော်ပါ. . . ခင်သန်းနွယ်ရယ်၊ နင်ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့
က ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေပြီ"

"ကြည်စင်ရွှန်း. . . နင့်ကို ငွေငါးထောင်တန်နဲ့ နောက်တဲ့ သူက ဘ
ယ်လိုပုံစံမျိုးစုံနဲ့ နင့်ဆီ ရောက်လာဦးမလဲ မသိဘူး၊ နင်ကလည်း ထူးထူး
ဆန်းဆန်းလေးဆို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ တော့ ဟုတ်နေပြီ"

သန်းသန်းဆင့်စကားကို ဘာမှ ကြည်စင်ရွှန်းမှတ်ချက် မပေးပါ။ သူ
မ ပညာပေးရမှာ က ဟိုလူကိုပါ။
